

Abonamentul:

pe 1 an 6 cor.
pe 1/2 an 3—
pe 1/4 an 1-50

ROMANIA:

pe 1 an 10 lei
pe 1/2 an 5—

TARA NOASTRA

REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ.

Redacția
și
administrația

SIBIU
NAGYSZEBEN
strada Morii 8.

Povestea unei case.

Știți cum vine povestea mănăstirii dela Argeș... Meșteri iscusiți au pornit s'o zidească, s'o ridice lăcaș de închinare și laudă lui Dumnezeu. Dar un duh rău îi dușmănește și le strică norocul. Și nu eră nici un spor la lucru, căci ce lucrau ziua se prăbușea noaptea și se făcea una cu pământul. Și n'a fost nici un chip să se ridice zidurile, până ce meșterul Manole nu și-a zidit în piatră ce-a avut mai scump pe lume, frumoasa nevastă... Așa s'a ridicat lăcașul, dar când a fost isprăvit, s'a prăpădit și meșterul, sârmanul meșter Manole.

Povestea asta cu înțelepciunea ei tragică îmi vine acum în minte, când stăm în fața sărbătorii de inaugurare a casei ce și-a zidit ziarul „Tribuna“ din Arad. Și mă gândesc, fără să vreau, la soarta ziaristiceii noastre de aici, la toată truda asta de zeci de ani, la alergarea chinată a atâtor condeie... Câtă înrudire cu tragedia bietului meșter din povestea noastră. Au trecut decenii de osteneală până ce un organ de frunte a putut să-și infiripe un adăpost destul de modest. În adevăr aici s'a izbândit povestea. Căci ce vreți, unde se poate găsi un duh mai potrivit care să farme toate năzuințele spre-o soartă mai bună, decât aici la noi? Tot ce muncea vreme îndelungă o ceată întreagă de oameni, toată truda lor, toată agoniseala lor

umilă se prăbușea într'o clipă. Și ca în poveste, abia eră de-o schioapă zidul frumosului lăcaș, o uruitură surdă și se surpau temelile, iar duhul rău își plimbă rânjetul biruitor de-asupra ruinelor. Cetiți cronica pedepselor de bani și temniță, acest răvaș de jale și rușine în care e scrisă tragedia ziaristiceii românești din Ungaria. De câteori s'au prăbușit — nu-i așa, — de câteori s'au făcut praf toate silințele de-a o duce cu un pas mai departe. Luptând cu greutate materiale, sfidând lipsurile cele mai elementare ale vieții, s'au strâns alături oameni dornici de lumină și cu o îndărătnicie minunată au lucrat înainte. O muncă lentă de regenerare sufletească s'a săvârșit prin acești zileri harnici. Cât n'au ostenit ei? Au scris articole de ziar, au răgușit la adunări populare, au făcut societăți pe seama poporului și de câteori nu s'a deschis și punga lor subțirică pentru ajutorul de aproape. Toate în jur de ei s'au ridicat și și-au lărgit încăperile, numai căsuța lor a rămas cea veche și săracă. Și cum s'ar fi putut altfel, când toată biata lor agonisintă o radea într'o clipă procurorului, acest duh rău al vremii mai nouă?

Și așa se duce mai departe asemenea cu balada noastră bătrânească. Așa cum a ajuns până în zilele noastre, cu desvoltarea ei modestă și cu greșurile ei adeseori jignitoare, așa cum e astăzi gazetăria asta a cerut nespuse sacrificii. Câtă sănătate, câți nervi și cât sbucium sufletesc n'au înghițit aceste tiparuri! De-ar putea vorbi cărămizile

din palatul „Tribunei“ dela Arad, ar avea ce spune! Câți aui de vieață, câte existențe părginite nu s'au cerut pentru ridicarea acestor ziduri? N'ai să te gândești mult și poți arunca în pripă pe hârtie destule nume... S'au zidit multe vieți, doar demonul zilelor noastre e mai lacom. Acolo e *Augustini*, rășboinicul slovac înfrățit cu noi, acolo *Doleanu* visătorul poet cu ochi albaștri și cu zâmbetul morții pe buze, *Măglaș* spiritualul bohem fulgerat de neastâmpărul vieții, *Trif* muncitorul înfrânt de povară, *Baltes* acest erou fără nume, ofțit de umezeala temnițelor — și alții și alții... Și — de ce n'am spune-o — tot prin cărămizile alea trebuie căutată și sănătatea vâjnoasă a neadormitului director de până deunăzi, harnicul *Ioan Rusu-Șirianu*.

După atâtea jertfe s'a ridicat în sfârșit frumoasa casă. De sigur, un sentiment de legitimă mândrie trebuie să cuprindă pe conducătorii de astăzi ai ziarului „Tribuna“. Dar nu numai pe ei, ci pe fiecare Român. Căci ce însemnează noua casă dela Arad? Însemnează, că în ciuda tuturor persecuțiilor și volnicțiilor ce-a suferit presa noastră, totuș a izbutit să se smulgă din greutatea începutului și e pe calea de-a se atașa la progresul unei evoluții moderne.

Însemnează că avem un public cititor care sprijinește din toate puterile năzuințele de a-i da o presă bună.

E deci o sărbătoare pentru toți cititorii și cărturarii noștri inaugurarea acestei case și noi ne alăturăm din

Figuri literare.

Nița Popovici.

Așa-i ziceam noi. Iar cei dela „Convorbiri Literare“ i-au zis Ioan Popovici-Bănățeanu și numele i-a rămas atât de lung, pe cât de scurtă i-a fost strălucirea. Un an, doi, de muncă necunoscută în coloanele „Tribunei“ din Sibiu; un episod de iubire romantică; un scurt și trist pelerinaj la București; o caldă încurajare de cătră dl Maiorescu și, în urmă, întoarcerea acasă și distincția jalnică în vârsta celor dintâi visări: atâta i-a fost toată vieața. Și ca dansa i-au fost scrierile: triste, fragmentare și pline de sfiala omului care-și tremură zilele din urmă.

Cetitorii însă l-au îndrăgit, căci este o recunoștință pentru ori ce talent. Mai ales scriitorii sentimentali au vecinic cetitori recunoscători, căci, câtă vreme există în vieață iubire și nenoroc, interpretii acestora nu rămân singuri. Broșura cu o parte a scrierilor sale, cunoscută sub titlul „Din vieața meseriașilor“, s'a răspândit foarte mult și continuă să fie reeditată.¹ Iar duișia nemeșteșugită din aceste pagini puține, sufletele tridite resemnate și feciorelnice ale eroilor săi nu încetează a te atrage.

„Vieața mea întreagă se cuprinde în operele mele, căci pentru fapte nu am avut vreme“,

¹ Zilele aceste a apărut în „Biblioteca Populară“ o nouă ediție a „Nuvelelor“ lui Popovici.

a zis Lenau. Pentru fapte nu are nici un scriitor din familia liricilor sensitivi. Și n'a avut vreme nici Popovici, a cărui vieață e complet cuprinsă în paginile ce ne-a lăsat. În toate ei! În versuri se sbate flacăra palidă a iubirei lui fără nădejdi. În figura lui Sandu, eroul principalei sale nuvele „In lume“, e Popovici însuș; e pribeagul plutitor în vag, fără țintă și astâmpăr și e însuș concepția lui despre artă: resemnarea și discreția.

Problemele ce l-au frământat pe Popovici sunt puține: problema morții, dorul de pribegire și iubirea de mamă. Cine nu le-a cântat și cine nu le-a cetit? Dar cu tot imensul număr de poezii în cari clocotește sentimentul iubirei de mamă, în literatura noastră puține se pot asemăna strofelor lui Popovici: „Nu mai plânge, nu mai plânge; mamă dragă, nu mai plânge!“... Cu toate nenumăratele invocări ale morții, puțini au găsit accente atât de blajine și o formă atât de originală pentru chemarea clipei din urmă:

„... Și când va fi să mă scutur de viață, la pat să nu-mi plângă mama cu lacrimi de pară; nici neamurile să nu mă bociască, nici pretinii să nu mă jelească, — singur lăsați să mă mistui în tăcere. Să închid ochii și să-mi reamintesc tot șirul zilelor, apoi să mă dau pradă gândului, că de ce nu m'am săvârșit din vieață mai devreme!“...

„Și sub povara aducerilor aminte să aud un cântec dulce ca murmurul izvorului, prins în vraja lumii. Să tresar când îl aud, să fac o mișcare, să mă scol; bătăile inimii mele să se infierbante, peptul să mi-se ridice și mințile să mi-se piarză... Dar cântecul să sune mereu, să sune mai jalnic, mai pătrunzător, mai plin de duișie, ișima să mi-se

stâmpere, peptul să mi-se ogoiască și răsufierea să mi-se curme...“

Să nu mor însă. Cântecul ca prin vis să-l aud și când voi auzi ultimul accent, ca suflarea zefrului, să mi-se pară că ea se apropie de mine și cu o sărutare îmi închide pleoapele pentru vecinicie“...

Este ideea poetică frumoasă și nouă, pe care o îndrăgești la acest autor și pe care el o știe redă cu atâta lipsă de pretenție și atâta simplitate. O simți aceasta mai ales în acele puține poezii ale lui, pe cari le-a scris după ce s'a desfăcut din cătușele cuceritoare ale lui Eminescu și dintre cari următoarea poate servi ca model de concentrare:

*La groapă toți o petreceau
Cântându-o ca pe o moartă,
Pe când ea încă mai trăia
Căci sufletu-mi o poartă.*

*Și trupul ei l-au așezat
În cripta seculară,
Pe când pe mine m'au uitat
Cu dragostea-mi afară.*

Proza lui toată e și ea înfășurată în haina acestei poezii simple. În straturile cele mai obișnuite ale muțimei, în mediul meseriașilor, el găsește părți de vieață curată, colțuri de virtute și de poezie. Și pe lângă acestea el are darul de a zugrăvi și vieața colectivă. Banatul întreg cu targurile sgomotoase, cu negustorii români și cu deprinderile lor trăesc în acelea câteva schițe.

Poet în puterea cuvântului, fin observator al vieții, interpret discret al sentimentelor sale,

toată inima la frumosul praznic. Strângem cu bucurie mâna confrăților dela Arad și le dorim ca din această biruință să câștige noue forțe pentru o grea luptă zilnică. Din hărnicia și numeroasele jertfe ce depun în serviciul ziarului, ne îndreptățesc să credem că și în încăperile largi de astăzi se va sălășlui vechia dragoste de neam și spiritul de sacrificiu care a luminat decenii întregi din odăile înguste de odinioară.

În această credință le dorim izbândă și le trimitem îmbărbătările noastre frățești.

Consiliul de Coroană.

Ministrii maghiari ai țerii ungurești peregrinează de un an încoace în intervale mai mari sau mai mici, dupăcum e porunca — în cetatea cea mai urgentă pentru ei — în Viena, ca să stee în fața domnitorului când câte unul, când toți împreună și să-și spună păsurile.

Acasă miniștrii noștri sunt foarte viteji, să bat în piept, trimbiță în lume, că ei vor o împărăție mare maghiară, un stat național unitar, cu limba de comandă maghiară, cu bancă autonomă și cu toate atributele unui stat independent, și ca să înșele lumea și s'o îmbete cu apă rece, tot ei spun, că aceste toate le pot face numai cu încetul și nu deodată cum ar fi pofta inimii lor.

Se înțelege că cauza pentru care nu-și pot realiza dorințele lor imediat este Curtea, este camarilla, este principiile moștenitor al coroanei, deci urgia și mânia poporului maghiar pe aceștia îi privește, nu pe Kossuth Franczi, care ar vrea și iar ar vrea, dar nu poate cum ar vrea.

O parte a poporului maghiar, oamenii mai creduli și ceata tuturor flămânzilor cari așteaptă os de ros dela Kossuth se mulțumește și cu atâta, și fiul revoluționarului cu colți de lup dar cu cojoc de miel, ș'a știut susține încă bi-

nișor popularitatea, hrânindu-se din tradițiile bătrânului. Cu minciuna poți prânzi dar nu poți și cină, știm noi din bătrâni, și duplicitatea lui Kossuth încă trebuie să aibă un sfârșit. Majoritatea partidului l-a părăsit din moment ce s'a convins că una vorbește și alta face. I umblă și lui ca la toți oamenii nesinceri, — cari de regulă n'au nici un prietin, pentru că prietenia este condiționată de cinste și sinceritate și în viața privată și în viața politică.

În Viena, de bună seamă Kossuth este altul ca în Pesta — la clubul kossutismului — și Domnitorul va fi avut ocaziune destulă să se convingă, că omul acesta n'are altă ambiție mai mare, decât să fie ministru cu orice preț și să își asigure venite princiare.

De aceea în cercurile hotăritoare nu îl ia nimenea în serios nici pe el, nici pe Apponyi — trabantul lui, și de aceea — criza se lungește și întinde ca un șerpe de mare de vr'o 8 luni de zile. În cercurile dătătoare de ton se știe, că și Kossuth și Apponyi se țin cu mâni și picioare de banca ministerială și nu este nici o lipsă de a le face nici o concesiune reală, ci cel mult câte o promisiune vagă ca să arunce ei — conducătorii năsip în ochii poporului credul.

Cu totul tot în altă culoare ni-se prezintă contele negru. El așa se zice cade ori învinge cu legea electorală, prin care vrea să asigure oligarhiei maghiare dreptul de a dispune de țeară după plac, și în armată cu limba de comandă maghiară cel puțin la companie de nu se poate limba maghiară de comandă în regimentele ungurești.

Pretențiile aceste ale contelui negru sunt și pentru noi naționalitățile din Ungaria foarte primejdioase și dacă Coroana, va intra în aceste vederi, pe decenii suntem dați pradă omnipotenței maghiare și știe bunul Dumnezeu, dacă ne mai putem reculege vre-odată.

Dușmanul de moarte al naționalităților azi este domnul Andrassy și rămânerea acestui politician la resortul

internelor este o primejdie de prima ordine pentru noi. Ce nu va putea contele Apponyi prin școli, va face Andrassy prin limba maghiară de companie — stricând cu limba maghiară spiritul național al cetățenilor nemaghiari din patrie. Și îndărătnic cum îl știm pe Andrassy — probabil că va câștiga, dacă nu concesiuni în armată, dar de sigur concesiuni în chestia legii electorale. În cercurile compatrioților noștri Sași se dă ca sigură aceasta concesiune, — și de aceea cu tot resensul ce a provocat în Sașii tineri, ținuta deputaților sași, cari au votat pentru Alexandru Gáll ca președinte al camerei, ei țin că numai Andrassy îi poate salva și numai el le mai poate garantă hegemonia în fundul regesc asupra Românilor.

Și aceasta este de ajuns, ca să ierte și păcatul de moarte, ce l-au făcut deputații lor votând cu neîmpăcatul lor dușman, cu Gáll Sándor, pe care apoi ca pupază pe colac l-au mai și felicitat burgării din Reghinul-maghiar — căci săsesc acuși înceată de a mai fi.

Între astfel de împrejurări să nu ne prindă mirare dacă deputații noștri, cari au observat cea mai corectă ținută până acum vor fi siliți să schimbe și ei — nu ținuta — ci tactica.

Interesele noastre ale Românilor cer — ca să scăpăm de tutoratul oligarhilor și jupânilor, fie ei maghiari, fie sași.

Intrarea noastră în parlament n'au putut avea alt rost, decât ca să informăm lumea despre stările excepționale ce dăinuesc la noi, despre tratamentul brusc și mașter de care suntem părtași și să căutăm potece de îndreptare. Le putem afla singuri — e bine, nu le putem afla, trebuie să căutăm căi și mijloace cari să ne scoată la liman. Cu Andrassy și Apponyi nu putem sta de vorbă, ei ne vor capul pe tipsie.

Aceasta este un secret public și nu mai are lipsă de nici o dovadă. Dovezile le-am văzut cu ochii, de când fericesc țeara cu cârmuirea lor. Oare să nu se găsească alți factori de seamă,

Popovici avea toate calitățile de a ocupa un loc de frunte în literatura noastră. Cu opera sa începătoare însă, el rămâne numai o figură simpatică și mult regretată. „Frumos ca făcut cu pana; drăgălaș ca o povește și cuminte ca poava unui bătrân înțelept; bucuria și nădejdea unei mame văduve, — și s'a stins lumina zilelor mai iute decât s'ar topi un fulg de zăpadă căzut în apă“, — așa scrie el singur în poezia sa „La groapă“.

Din scrierile lui I. Popovici avem o singură broșură în circulație. E sigur însă ca dacă cineva și-ar lua osteneala, ar putea să adune și restul lucrărilor lui și să-i pună personalitatea într'o lumină și mai atrăgătoare. Prin „Tribuna“ din 1897, unde a debutat, se găsește un întreg material necunoscut, scris de dânsul. Sunt acolo poezii ca „Lângă tine“, „Cerule în nori“ și altele, dintre cari unele iscălite cu pseudonim. Mai sunt și două lungi povești în versuri „Șarpele“ și „Trandafir“ (1898), lucrute după modelul dlui Coșbuc și vrednice a fi răspândite. Un farmec special au cele câteva poezii în proză, impresiile lui, cari de asemenea nu trebuie să le oprească din colecția scrierilor lui. Le semnalăm aceste viitorilor editori ai lui Popovici, pentru că icoana completă a unui scriitor nu se poate înfiripă fără a se ține seama de tot ce a creat.

II. Chendi.

Tragedia omului. — Emeric Madách.

TABLOUL X.

(În Praga. Grădina palatului regal. Adam reprezentând pe Kepler, dormitează la masa de scris. Lucifer, famulul lui, îl atinge ușor pe umăr. Se face dimineață).

Lucifer.

De astădat' rămâne ghilotina...

Adam.

A... Unde sunt? — Și visurile unde-s?

Lucifer.

S'au risipit cu farmecul beției.

Adam.

Numai beția 'n vremea mer. pitică
Mai întărește 'mbătrânitul suflet?
Ce chip măreț îmi luminase ochii!
Sunt orbi acei ce nu pot desluși
Dumnezeiasca cerului scânteie
Din sângele și tina ce-o acoper...
Măreț i-a fost păcatul și virtutea
Și viforului a intrupat minuni,
Căci drumul lui i-l despica puterea...
De ce? De ce m'am mai trezit din somn
Să înțeleg, privind în jur de mine,
Că vremea mea mai mică-i, mai îngustă,
Păcatul ei e învălit în zâmbet,
Virtutea bate căile minciunii...

Lucifer.

O știi și eu amărăciunea asta,
A doua zi două beție vine...

Eva. (Pășind dintr'un chiosc.)

Te du! Te du, mi-e dreaptă bănuiala!
Tu crezi, că pot să fiu și ucigașă —
Cum socotești atât de fără suflet
Făptura care-ți poartă idealul,
Cum tu-mi spuneai deatâtea ori?

Curtezanul.

Barbara,
Te liniștește pentru Dumnezeu!
Ne-aud, ne văd și-o să pățim rușine!

Adam.

Au fost dar vis femeile-amândouă?...
Dar ce vorbesc? — Tot una 'n două chipuri,
Schimbându-se cu valul sorții mele
Ce azi străluce mâne 'n beznă moare...

Eva.

Numai rușinea, asta te înfrică!
Ce-ți pasă de păcatul tăinuit,
Tu cavalier neprihănit și mandru!
Voi până'tunci batjocoriți femeia,
Până' amintirea vechilor virtuți
Asemeni unui muced prejudițiu
Și-o cale... Atunci cu zâmbet de dispreț
O socotiți nemernică unealtă
Păcatelor ce 'n suflet voi purtați...
Te du, te du... să nu te văd de-acuma...

cu ajutorul cărora să putem scăpa din groapa leilor, cari ne sfășie fără milă?

Iată o întrebare, care ar avea să o deslege deputații noștri în situația din seamă afară de grea în care ne găsim!

Ermetic închiși. Aici am ajuns, suntem ermetic închiși în țara noastră și nu mai poate străbate la noi nici un semn de viață dela frații din Regat. Guvernării noștri, în timpul din urmă cu deosebire, iau măsuri tot mai draconice: apare o carte de subiect literar care nu are nici înclinici în mână cu Ungurii, și-o confiscă, iar revistelor literare la detrage debitul poștal. Cea mai de frunte revistă literară-științifică din Țară „Vieța Românească” nu mai poate trece granița, iar mai deunăzi s'a detras debitul poștal la trei ziare din România. Acum încalte suntem închiși cu totul, ne dospim aici în singurătatea asta e fără o rază de lumină care ne venea de departe. Ce nebuni sunt oamenii ăștia! Cum nu-și dau ei seama, că acesta e mijlocul cel mai potrivit de-a ține într-o continuă și neadormită clocotire nemulțumirea unui popor răbduriu și pacinic. Obrăznicia asta însă, începe să ne curme orice răbdare și nu poate fi tolerată fără răspuns. Și până la o interpelare din partea deputaților noștri în parlamentul din Budapesta, atragem atenția guvernului român asupra acestei volnicii pentru a exoneră revocarea acestui ordin sau a detrage debitul poștal tuturor publicațiilor maghiare cari trec granița Țării. Cu acești indivizi bătaioși nu se poate purcede altfel, fiindcă la ei normele bunului simț internațional nu se cunosc.

O vorbă în treacăt. Iată vorba noastră: Cu acelaș ton răspicat cu care-am reprobat la timpul său temenele Sfintei Sale părintele Episcop dela Arad aduse memoriei lui Kossuth, cu acelaș sentiment de nedumerire chinuitoare ne întrebăm: Ce-or fi căutat toți arhierii bisericei noastre unite la serbările jubilar date în cinstea octogenarului ungar, *Contele Zichy Nándor*? Pentru că o fi fost el harnic și cinstit acest conte, dar o fi fost pentru ai lui și pentru noi românii n'a însemnat absolut nimic. Și Arhierii cari nu pot să se deranjeze pentru adunările „Asociațiunii” și alte sărbători culturale ale noastre, se grăbesc cu toții să strângă mâna unui om care neam de neamul lui nici un bine nu ne-a făcut. Ciudată Interpretare a datoriilor...

Curtezanul.

Din nou greșești. — De răs suntem atunci,
Când îmbrăcăm în port de sărbătoare
O întâmplare atât de obișnuită...
Noi ne vedem și mai departe... Rădem,
Ne hârjonim cu dragoste... De totul
Ce s'a 'ntâmpat noi nu mai povestim...
Și acum, acum, rămas bun, doamna mea...

Eva.

Nemernicul... Eu m'am întors din nou,
Cu plâns în ochi și cu păcatu 'n suflet.

Adam.

A fost dar vis și s'a sfârșit de-acum...
Dar nu de tot. Ideile înving
Țărâna moartă, ce se prăbușește
De-un braț dușman... doar gândurile-s vii
Și eu le văd cum întărite cresc,
Se premenesc mărețe 'n calea lor
Și 'ncet, încet cuprind o lume întreagă...

Lucifer.

Maestre, vremea trece și te-așteaptă,
Fără răbdare, tineretul dornic
De tot cuvântu 'nțelepciunii tale...
(Sună clopotul din turn.)

Adam.

Nu-mi mai vorbi de razimul științei,
De lauda asta trebui să roșesc.

Lucifer.

Au nu 'nveți tu aleasa tinerime?

REVISTA POLITICĂ.

Consiliul de coroană ținut în Viena
Marti, sub președinția Maj. Sale, s'a sfârșit fără să se fi adus vre-o hotărîre în ce privește criza. Consiliul de miniștri, ținut sub președinția Maj. Sale, a durat aproape două ciasuri și a avut un singur rezultat pozitiv: convingerea miniștrilor ungari că nădejdea lor de-a obține concesiile pe terenul militar e zadarnică.

Miniștrii s'au întors acasă, fără să le poată spune partidelor o singură vorbă de mângâiere.

Probabil, Maj. Sa va chiemă în audiență — după încercările nereușite de până acum — și politicieni în afară de actualele cadre politice.

Dispoziții, în privința aceasta nu s'au luat, însă, până acum.

Impăcarea cu naționalitățile. În cercurile politice din Budapesta circulă următoarea declarație a lui Iusth:

„Trebuie să le facem naționalităților vieța suportabilă, ca să nu-și pună nădejdi în Viena sau București. Putem, fără primejdie, să le dăm naționalităților o autonomie națională, dar trebuie să-i convingem în mod definitiv că e și în interesul lor să apere, fără rezerve, independența Ungariei față cu Austria. Din Viena nu vin, nici de altminteri, decât promisiuni demagogice. Dacă Maghiarii vor încetă cu ori ce nedreptăți față cu naționalitățile, încercările de-a apăta naționalitățile împotriva noastră vor fi întotdeauna zadarnice.”

Viitorul apropiat ne va lămuri cât de sincere au fost și sunt cuvintele dlui Iusth.

Noi și Justh. Oricare va fi sfârșitul consiliilor ce se țin în Viena, necesitatea disolvării Camerelor nu se poate înconjura și, în cazul acesta, ambele tabere vor căuta pretenia noastră a naționalităților nemaghiare. Care va trebui să fie atitudinea noastră față cu un guvern Andrassy, — dușman nouă — care vine însă în numele Maj. Sale, și față cu opoziția de sub șefia lui Justh, care — deși șovinist și el — are în program reforma electorală pe baza votului universal?

Adam.

Eu nu-i învăț... Li port în frâu. Le spun
Cuvinte moarte fără înțeles...

În pace ei le-ascult' nepricepuții.
Nătângul, biet, se miră și socoate,
Că duh trăiește 'n vorba care sună:
Apucătură-i totul ca s'ascunzi
Ast meșteșug de 'nșelăciune veche...
(În pas grăbit sosește un discipol.)

Discipolul.

Te-ai îndurat și m'ai chemat, maestre,
Făgăduindu-mi că vei potoli
Tot dorul meu și setea mea de-a ști...
— Să-i dai prilej privirii să pătrundă
Ca ochii altor mai adânc în taine.

Adam.

În adevăr, ți-e mare străduința,
Ți se cuvine dreptul ce mi-l ceri...

Discipolul.

Aici sunt. Arde sufletu-mi de dor,
Să pot privi a firii noastre taine,
Să le 'nțeleg și mai mult să mă bucur
Știind, că 'n drumul gândurilor mele
Supuse-mi sunt și duhul și țărîna...

Adam.

Prea mult îmi ceri. Tu, fir de prav al lumii,
Nu poți vedeă mărețul ei întreg.
Domnie ceri, știință, fericire...
Povara lor de nu ți-ar sdrobi pieptul

Ne mărginim deocamdată să reproducem o declarație făcută de dl deputat Dr. Alexandru Vaida Voevod unui corespondent dela „Agramer Tageblatt”.

„Ceia ce a făgăduit Viena — a zis dl Vajda — și a zădărnicit Andrassy, Justh promite în numele lui Ludovic Kossuth să o dobândească poporului lipsit de drepturi, fără deosebire de naționalitate.

Forța împrejurărilor va produce astfel curând sau mai târziu o solidaritate a kossuthiștilor conduși de Justh cu nemaghiarii și va face pe acești din urmă să fie unelte involuntare ale celor cari merg spre uniunea personală. Ar fi pe urmă numai chestiune de timp, când partidul însuflețit de ideile lui Ludovic Kossuth va ajunge stăpân absolut în țară și ea se va realiză poate încă în viitoarele alegeri. Acestea sunt consecințele logice ale politicei urmărite până acum în criza ungară.

Oamenii politici ai Austriei luptă pentru școala Komensky și pentru ordinea de zi a dietei boeme și împing în timpul acesta pe nemaghiarii — între cari se află și milioane din conaționalii lor — la o politică de desperațiune.”

Tabăra lui Kossuth. Presa prietenă lui Kossuth — și aproape întreaga presă ungară e dușmană lui Iusth — înregistrează, zi de zi, cu deosebită satisfacție scrisorile de aderență ce le primește partidul lui Kossuth din osebitele ținuturi ale țării.

Zilele trecute au publicat o listă completă a membrilor externi vechi și noi. După disidență, partidul lui Kossuth s'a sporit cu vre-o 80 de membri externi noi, între cari 19 redactori și editori de ziare și reviste...

Firește, redactorii din Budapesta, fiind ocupația lor politica, ar putea să înțeleagă mai ușor rostul tacticei cuminte a lui Kossuth, șeful partidului independist 48-ist... și ministru de comerț...

Ne e, însă, teamă mare că cei 19 redactori și editori n'au aderat la partidul de sub șefia lui Kossuth, fiul tătului său, om blajin, tacticos, patriot bun etc., — ci la partidul de sub șefia Excelenței Sale a ministrului de comerț, care e mai mare și peste căile ferate, din bugetul cărora se plătesc paușalele pentru gazete...

Ar fi interesant să se știe câte paușale noi s'au acordat în zilele din urmă, pentru a

Având tu tot, ai fi un Dumnezeu...

— Cere puțin și poate se 'mplinește!

Discipolul.

Arată-mi deci oricare taină vrei
Din a științei largă 'mpărăție,
Cuvântul tău câștig e pentru mine,
Căci, uite, simt: nimica nu înțeleg.

Adam.

Să fie deci! Ești vrednic să te-ascult
Și-o să-ți arăt cel mai ascuns altar,
Cum eu îl văd, să-l vezi tu: adevărul.
Dar uită-te, nu e 'n apropiere
Vre-un nechemat, căci e grozav cuvântul,
Aducător de moarte și cutremur,
Dacă străbate 'n neamurile lumii...
Veni-va vremea, — o de-ar fi sosit —,
Când l-or purta sărbătorit pe uliți...
Dar n'a mai fi copil atunci poporul!
Dă-mi mâna, deci, și spune-mi că nu vinzi
Ce-ai înțeles. Așa. Ascultă dar.

Discipolul.

Cum tremur tot de patimă, de teamă.

Adam.

Ce mi-ai fost zis adineaori, băiete?

Discipolul.

Că 'n adevăr eu nu 'nțeleg nimic!

Adam.

Uite, nici eu și nimeni altul! Crede-mi:
Filozofia-i numai poezia

Nu voi să amintesc în mod concret rubrica de comparație — să nu fie cumva rău înțeles ci spun numai atâta, că am constatat în multe cazuri, că noi de dragul unei iluzii optice jertfim neasemănat mai mult, decât pentru prevederea școalelor noastre cu rechizitele necesare.

Dar și acolo unde mai este câte ceva, nici pe departe nu e indigestul pentru a se putea face instrucția științelor naturale după cerințele de azi.

Vorbind despre acestea neajunsuri cu dl comisar al intrunii D.-Voastră de azi, cu dl referent școlar și cu colegul D.-Voastră învățător dela școala de aplicație, am ajuns să fim de acord în părerea, că ar fi bine să vorbim despre aceste lucruri într'un mod mai concret și în conferența învățătorească, arătând câteva experimente cu unele aparate prescrie de noua lege școlară.

Cu aceste câteva lămuriri, despre care cred că e bine să fie accentuate cât de des, fie ele chiar cunoscute pentru unii, căroră li se cuvine a le ști, voi executa unele experimente fizice, indicând felul cum aceste vor trebui utilizate în scopul de-a contribui la înmulțirea cunoștințelor de cari are lipsă țărănul român în viața sa și la indeletnicirile economice.

Imi voi da silința să arăt în legătură cu un număr mic de demonstrații fizice, în ce chip studiul naturii poate contribui la înaintarea poporului nostru în ale agriculturii și în cele igienice, în cari direcții va trebui să lucrăm ca să ne întărim în măsură din ce în ce mai mare, pentru că numai un popor sănătos și bun cunoșcător al meseriei sale principale va putea exploata în măsură îndestulătoare bogățiile pământului, de care-i este legată viața vremelnică, pentru a cărei susținere Atotputernicul i-a pus înaintea ochilor o mulțime de lucruri folositoare, numai să învețe a le întrebuința spre binele propriu.

Un ziar confiscat. „Lupta“, organul socialiștilor români bucovineni, a fost confiscat din ordinul procurorului, pentru că a reproduc poezia profesorului universitar din Iași, A. C. Cuza, intitulată „La mormântul meu“. Procurorul consideră că poezia atacă grav religia și ironizează ideea existenței lui Dumnezeu, lucru nepermis de lege.

L'asvârle 'n loc! Și treci la sânul firii!
Din cărți să 'nveți tu rostul unui cântec
Și cum e codrul, pân' viața trece
Intre păreții prăfuiți și reci?..
Crezi prea lung traul de vrei pân' la groapă
Să tot culegi înțelepciuni din cărți?
Deodat' să zicem slovei bun rămas!
Te poarte 'n drumu-ți tinerețea mândră
La cântec drag, la razele de soare,
Iar' tu 'ndoelnic păzitor de suflet,
Mă dă pe mine 'n lumea viitoare
Ce 'nțelegând un suflet sfânt și mare,
Va da cuvânt gândirii ce mijeste
Prin dărmătura veacurilor stinse!...

(Cortina).

Trad. de Octavian Goga.

Cronica Rimată.

Sfârșit de toamnă.

Măntore târziu, spre ziuă,
Pe drumuri dezolate...
O frunză țipă jalnic
În vântul care bate.

Nu-i nimeni la ferestre
Și nimeni nu-i pe stradă,
Pe cer aleargă norii
În sombră cavalcadă.

Aleargă norii vineți
Balauri, codri, nave
Ce vin să-mi oboască
Privirile bolnave.

ECONOMIE.

Politică cuminte.

Banca „Agricola“ din Hunedoara a fost cea dintâi, care a știut să chibzuiească norocos un nou mijloc de ajutorare a poporului nostru. Alătura de treburile regulate de bancă (darea de împrumuturi în bani), dela alcătuirea ei a îngrijit și de negoțul cu bucate.

Prin cumpărarea bucatelor dela proprietari și negustori, și apoi prin vânzarea acestor bucate celor lipsiți, — a scăpat multe zeci de mii de ghiarele geseftăriei hrăparete.

Vestea asta a pătruns până departe și ne bucurăm văzând, că și pe aiurea însuflețirii conducători ai poporului nostru încep să urmeze pilda dată și dovedită ca izbânditoare.

Intre cei dintâi, cari au luat în șirul lucrărilor lor și negoțul cu bucatele, au fost conducătorii băncilor „Grănițerul“ din Dobra și „Tovărășia agricolă“ (azi „Agricola“) din Sebeșul-săsesc.

Mai nou se ocupă cu același gând banca „Bistrițana“ din Bistrița, „Șoimul“ din Uioara, și alte câteva bănci cu conducători înțeleghători de aceste trebuințe ale țărânimii noastre.

De cât toate acestea însă mai îmbucurătoare e știrea că „Agricola“ din Hunedoara, în tovărășie cu banca „Zlăgneana“ din Zlagna, a făcut un mare magazin de bucate pentru Munții apuseși, sălășluit în Zlatna.

Acest magazin de bucate va scuti pe Moții noștri de drumurile pe la Aiud și Luduș, pe la Blaj și Alba Iulia, și mai pe sus îi va scuti de pagubele ce-le îndurau prin plățirea prețurilor celor mari, ce erau siliți să le dea, — ajunși fiind odată cu carăle în o piață ori alta de unde nu se puteau întoarce cu carul gol!

Tot așa lucru bun, deși mai mic, face „Agricola“, când împreună cu conducătorii băncii „Hondoleana“ din Hondol, deschide și acolo un magazin de bucate, pentru cele vre-o 12—15 sate din jurul Hondolului!

Fapta „Agricolei“ și a tovarășelor ei de muncă, vrednicește toată lauda! — (Tovărășia).

Mă 'ntore târziu... La mine
O inimă nu bate,
Nici șoareci, nici speranțe
Pusti, singurătate...

Pe ziduri joacă umbre
Se 'nalță și se lasă
Pereții reci și umezi,
Miroase-a mort în casă.

Pe streșini umblă vântul
Cu pași de somnambul,
S'adună, se desface,
Se 'ndoie ca un sul.

Se sbate, strigă, urlă,
Suspină ca o mare...
De ce-i așa de tristă
A vântului chemare?

Mă 'ntind s'adorm... Zadarnic...
Incet, se face zi...
Ca mâine fi va iarnă,
Ca mâine n'oiu mai fi.

Și gândul morții vine,
Fantastic liliac,
Să 'ntindă aripi negre
Pe-o viață de burlac.

Și gândul morții vine
Să-mi fiue în feastă:
S'a isprăvit!.. E vremea
Să-ți cauți o nevastă!

Paris, Nov. 18.

E. Victor.

PARTEA LITERARĂ.

Martirul.

Pe inserate, corabia „Trinitatea“, cu o încărcătură de grâu, ridică ancora cu destinație spre Dalmația. Coboră fluviul liniștit, între bărcile înșirate la rând, în vreme ce pe țârm se aprindeau focuri și marinarii intrați în port cântau. După ce eși din îmbucătura strâmtă, corabia intră în Adriatică.

Vremea eră priincioasă. Pe cerul de Octomvrie, luna plină, aproape pe luciul apei, atârna ca o lampă cu lumini dulci roșiatice. Inapoi, munții și colinele aveau atitudini de femei tolane. Stoluri de găște sălbatice treceau tăcute la zenit și dispăreau.

Mai întâi, cei șase oameni și un copil făcură o manevră de împreunare ca să ia vânt. Apoi, când adierea umflă pânzele vâpsite cu roșu și însemnate cu chipuri grosolane, cei șase oameni se așezară și se puseră pe fumat, liniștit. Copilul, călare pe proră, începă să cânte un cântec din satul lui.

Talmonte cel mare, țîșnind în apă un scuipat lung și punându-și iarăș în dinți faimoasa lulea, zise:

— Vremea n'are să rămână frumoasă.

La proorocirea aceasta, cu toții se uitară în larg, fără să zică nimic. Erau marinari voinici și hârșiți cu nestatorniciile mării. Navigaseră adesea spre insulele dalmate, cătră Zara, cătră Triest, cătră Spalato și cunoșteau bine drumul. Unii își aminteau cu plăcere de poamele insulelor și de vinul acela de Dignano care are mirosul trandafirului.

Stăpânul corăbiei eră Ferrante La Selvi. Cei doi frați Talmonte, Ciru, Massacese și Gialuca, toți de fel din Pescara, compuneau echipajul. Pe copil îl chemă Nazareno.

Cum eră lună plină, oamenii rămaseră pe punte. Marea eră presărată cu luntri de pescuit. Din când în când treceau pe lângă corabie bărci, și marinarii își spuneau vorbe prietenești. Pescuitul mergea bine, după cât părea. Când trecură de bărci și marea deveni pustie, Ferrante și Talmonte se coboriră în cabină ca să se odihnească. Massacese și Gialuca, după ce-și sfârșiră lulelele, făcură tot așa. Ciru rămase de rând pe punte.

Înainte de a cobori, Gialuca arătă tovarășului o bubuliță la ceafă zicând:

— Ia te uită ce am aici.

Massacese se uită și răspunse:

— Nimica toată. Nu băgă de seamă.

Eră o roșeață ca aceea pricinuită de o înțepătură de insectă; și, în mijlocul roșetei, o bubuliță mică.

Gialuca mai spuse:

— Mă doare.

Pe inoapte, vântul se schimbă și marea începă să se umfle. Corabia începă să joace pe valuri; eră tîrîtă spre răsărit, pierdea drumul. Gialuca gemea din când în când, pentru că fiecare mișcare bruscă a capului îi producea dureri.

Ferrante la Selvi 'l întrebă: Ce ai?

La lumina felinarului, Gialuca își arătă buba. Roșata se întinsese pe piele și, la mijloc, se vedea virful unei bube.

După ce se uită, Ferrante zise și el:

— Nimica toată. Nu băgă de seamă.

Gialuca luă o batistă și se legă la gât. Apoi începă să fumeze.

Corabia, zguduită de valuri și împinsă de vântul din potrivă, mergea spre ost. Sgomotul mării acoperea glasurile. Din când în când câte un val se spârgea pe punte cu o uruitură năbușită.

Când se făcu noapte, furtuna se potol și luna răsări din apă ca o cupolă de foc. Vântul însă se domolise; și, în liniște, corabia rămase

veterinarul Ullreich, preotul ev., notarul, primarul, apoi preoții I. Morariu (Hosman) Petrișor (Alțina), Holerga (Chirpăr), Părău (Agnita), Bonea (Fofeldea), Simplăcean (Cornățel), Alexandru (Ilimbav), Tatu (Cichindeal), Mețian (Nocrich), dnii N. Petra-Petrescu, dir., Milea, not. cu familia (Fofeldea), Georgescu, inv. (Scoreiu), Tomoiagă (Nocrich) etc. cum și un număr mare de fruntași, de învățători, primari etc. din întreg cercul. Vorbirile ținute cu subiecte din viața economică au fost și ele cât se poate de folositoare și instructive. Și din acest prilej dat ni-a fost s'o constatăm, că economul nostru de pe Valea-Hărtibaciului e harnic, deștept și doritor de înaintare.

„Invingătorul“.

ȘTIRI.

Aviz. Apropiindu-se sfârșitul anului și având cu toate acestea un număr din cale afară de restanțieri, dintre cari unii și pe anul 1908, pe cari, pe lângă repețitele rugări în foaie, i-am rugat și indeosebi, pe fiecare, în toamna anului de față să-și achite abonamentul restant, — îi rugăm acum pentru ultima oară pe această cale să achite suma cu care ne datoresc. Nesatisfăcând nici în urma acestei rugări vom fi nevoiți, cu părere de rău a le publică numele în proximități numerii ai foii și restanțele a le încasa prin avocat.

Administrația.

Un pas spre bine. În societatea sibiiană de un lung șir de ani s'a introdus praznuirea onomasticelor cu mese bogat încărcate și cu spese, cari la mulți au trecut peste puterile lor.

Anul acesta cei mai de seamă fruntași ai bisericii și neamului nostru, între cari amintim pe domnul Parteniu Cosma și vicarul Dr. Il. Pușcariu — au rupt cu acest obicei păgubitor — răscumpărându-și pentru scopuri filantropice felicitările.

Felicităm pe cei ce au avut bunul simț de a face acest început bun chiar și pentru purificarea moravurilor pentru că eră un adevărat bizantinism să-ți vie la felicitare oameni, cari în sufletul lor îți erau dușmani de moarte.

Cine dorește să aibă la zile mari prietenii în jurul casei sale, îi poate avea și fără alaiul cu care se făceau felicitările mai mult de ochii lumii, decât din dragoste creștinească.

Și apoi — o mulțime de susceptibilități, de șoapte urite pe lângă paguba națională cad — de sine.

X.

Necrolog. Din Codlea, primim dureroasa știre, că soția protopopului nostru Ioan Teculescu a răposat ieri la casa părinților, lăsând în mare jale pe neconsolabilul soț și 7 fii și fiice dela 1—14 ani.

Trimitem adănc intristatei familiei condolențele noastre.

Byörnson pe moarte. Din Paris, unde se află marele poet norvegian într'un sanatoriu, se telegrafiază că starea sănătății lui este critică. Mereu îi scad puterile, încât în tot momentul se așteaptă catastrofa.

Tragedia dela Mayerling. Cu prilejul morții baronului de Weczera, de curând întâmplată, s'a vorbit iarăș de împrejurările tragice în cari a murit arhiducele Rudolf al Austriei. Weczera eră fratele amantei lui Rudolf, și se zicea că a fost amestecat în această afacere. Un ziar american spune că această informație a fost confirmată de consulul general al Austro-Ungariei la New-York. Acum însă consulatul desminte categoric. Se spune însă că împăratul Francisc Iosif s'ar fi exprimat că nu vrea ca, înainte de 50 ani dela moartea fiului său, să se dea publicității documentele cari se află închise în arhivele palatului din Viena, documente cari vor lu-

mină întreaga afacere. La 1939 ele vor fi scoase din lada de fier, pentru a putea fi utilizate de istoriografi.

Petrecerea cu dans din Sibiu nu se ține, fiindcă proprietarul sălii „Unicum“, care fusese angajată pentru petrecere, cu două zile înainte de petrecere a adus la cunoștința aranjierilor că sala nu mai e liberă. Vom reveni asupra acestui nou caz de dragoste săsească.

În schimb, va avea loc o convenire socială în restaurantul L. Brote. Sunt invitate și damele.

Câți români sunt la Universitatea din Cernăuți? Cetim în „Patria“: „Neue Freie Presse“ de Martia trecută publică o telegramă din Cernăuți — se vede semioficială — în care arată că după statistica oficială, pe semestrul de vară 1909 studenții români reprezintă numai 21%, dintre cari 71 teologi, deci cam a 5-a parte din totalitatea studențimii. Această telegramă s'a publicat anume cu scopul, de a arăta cu cifre, că postulatul studențimei române nu ar fi bine întemeiat. Spre restabilirea adevărului, trebuie să constatăm, că cifrele indicate nu sunt tocmai juste. Căci media de 21% face numai atuncia, dacă se numără și studenții extraordinari, hospitanți și farmaceuți. Dacă considerăm însă numai studenți ordinari, atunci procentul Românilor se ridică la 23% — dar nici acest proces nu este cel adevărat, căci în numărul acesta sunt trecuți și 125 de studenți din Galiția, cari doar' nu pot fi considerați, când e vorba de postulatul studențimei autochtone și dacă substragem dela aceștia, atunci Românii reprezintă 27%, deci mai mult decât a patra parte din studențime. Și dacă mergem mai departe și considerăm numai studenții înscriși la facultatea filozofică, atunci ajungem cu cifra studenților români la 31%, deci aproape a treia parte din studenți. Datele aceste sunt însă numai pe anul trecut. Dacă am lua statistica pe anul acesta, atunci rezultatul ar fi încă mai favorabil pentru noi. Aceste spre știrea celor interesați!

Un comitat bântuit de epidemii. În întregul comitat al Bihorului bântue epidemiile de tifos și desinterie în special între lucrătorii fabricilor, cari trăesc în împrejurări cu totul neomenești. Ei locuiesc în beciuri mai multe persoane la un loc și nu au aer suficient nici în fabrici. Pe lângă acestea se mai adaugă și hrana proastă și insuficientă.

Medicul comitatului, trimis în ancheta, a raportat că în cazul când statul nu va interveni imediat, întregul comitat va fi distrus de epidemii și bolile vor intra și în orașe.

Autoritățile comitatului au hotărât să intervină imediat. S'au luat în primul rând măsuri ca să se servească populației mâncăruri calde.

Deschidere de prăvălie românească. În ziua de sf. Dumitru c. dl Ioan Măgean, un tânăr experimentat în branșa comerțului, și-a inaugurat prăvălia Dsale de coloniale și mărunțșuri în comuna Călvasser lângă Șeica-Mare.

Nu poate decât să ne imbucure asemenea știri văzând cum prosperează comerțul la Români.

Proprietar-editor: OCTAVIAN GOGA.
Red. responsabil: DEMETRIU MARCU.

Cassa de păstrare (reuniune)

— în Săliște. —

Primește depuneri spre fructificare cu 4%, pe lângă un termen de anunț mai lung cu 4 $\frac{1}{2}$ %, iar depuneri mai mari cu 5%.

Direcțiunea.

„CASSA DE PASTRARE“ (REUNIUNE) ÎN SĂLIȘTE.

PROSPECT.

Adunarea generală extraordinară ținută la 21 Septembrie a. c. a decis urcarea capitalului social prin sporirea părților de fondare, dând posibilitatea și altor persoane fizice sau juridice, de a intra între marginile statutelor în șirul membrilor și de a-și acuirea părți de fondare de ale reuniunii noastre cu prețul nominal de Cor. 200 — și Cor. 100 — cuota proporțională la fondurile de rezervă.

Termenul de optare se fixează până la 31 Decembrie a. c., având a se plăti până la acel termen Cor. 100 — adecă cuota la fondurile de rezervă.

Prețul părților de fondare se va solvi în sensul §.6 din statut în 5 rate trilonare egale, și anume:

prima rată până la	15 Ianuarie 1910
a doua „ „ „	15 Aprilie 1910
a treia „ „ „	15 Iulie 1910
a patra „ „ „	15 Octombrie 1910
a cincia „ „ „	15 Decembrie 1910

Se pot plăti însă și mai multe rate deodată.

Părțile de fondare se vor extrada la nume și vor fi provăzute cu cuponi la purtător și cu un talon și se vor elibera numai după ce s'a vărsat întreg prețul acelor; până atunci ratele solvite se cuitează în titluri provizorii.

Pentru ratele plătite institutul rebonifică 5%, iar pentru ratele neplătite la termenele fixate socotește 5%, interese de întârziere.

Membrilor cari n'au vărsat la timp vre-o rată li se adresează câte o convocare cu termen de 30 zile și dacă nici până la expirarea acestui termen nu vor vărsa ratele recerute sumele plătite vor intra în fondurile de rezervă, iar titlurile esmise se vor anula și sub aceiași numeri se vor exmite alte titluri de părți de fondare. Anularea se publică în ziarele designate pentru publicările institutului.

Cu începere din 1 Ianuarie 1911 părțile de fondare noi vor intra în toate drepturile și se vor bucura de toate favorurile părților vechi.

Rentabilitatea părților de fondare de asemenea este asigurată, avându-se în vedere avântul, ce l-a luat reuniunea în decursul celor 25 ani de existență.

Solvirile se pot face și prin Cassa de păstrare postală.

Din ședința direcțiunei „Cassei de păstrare“ (Reuniune) în Săliște, ținută la 23 Octombrie 1909.

Direcțiunea.

P. T.

Aduc la cunoștința onor. public, că am închiriat restaurantul „Grand-Bierhalle“ în palatul consistorial, unde sub numirea

Grand-Restaurant Brote

voiu servi

mâncări bine pregătite, bere de Steinbruch și vinuri alese.

Primește abonamente la masă pentru amiazi și seară.

Cu toată stima

Liviu Brote.